

18) Ez nem viccből van itt ám úgyamúgy!

A Pokol 9. napja

*Igazából több, de ki számolja?
(Én, március 9. óta, amikor hivatalosan is kijárási korlátozást vezettek be Olaszországban az új típusú koronavírus-betegség, a CoViD-19 miatt)*

2020. március 18., szerda
(lenne egy normális világban)

Reggel 7

- Szájmaszk?
- Megvan.
- Kesztyű?
- Megvan.
- Fertőtlenítő?
- Megvan.
- Flepni?
- B*ssza meg! ...Hol van?
- Ne szórakozz velem, ember! Igazolás nélkül nem mehetsz ki! Fontosabb, mint a sz*ros rendőrijelvényed!
- Miért, hát ki az isten büntetne meg? Hadnagy vagyok!

Ez a részlet a regény hivatalos beleolvasója, csak a szerző írásos engedélyével osztható tovább!

– Jól van, de kérlek, vigyázz magadra!

– Tonio? Leona?

– Átadom nekik a puszidat!

– És te, szerelmem?

– Fertőtleníts!

Szájspricc. Csók.

– Szeretlek, Sofia!

– Szeretlek, Andrea! Siess!

Csak egy átlagos nap reggele, avagy szerelem a karantén idején. Na, irány a rendőrőrs! Egyből, nem állunk meg sehol...

Délután 2

Igazából előnyös ilyenkor a gyilkossági nyomozati munka. Alig vannak bűntények, néhány rablás, garázdaság, legalábbis egyelőre. Az emberek igyekeznek békésen összezárva meglenni. Inkább csak a flangáló öreg főszerekkel van baj. Főleg, ha nincs flepnijük, vagyis kijárási engedélyük. Rohadtul otthon kéne maradniuk, mert a vírus jórészt

rájuk nézve veszélyes. Bár ma olvastam egy spanyol kollégáról, aki velem egyidős és... meghalt a kórságban. B*szki! Oké, befejeztem az olvasást...

Jöjjön már egy eset! Bár én is lennék inkább otthon, a feleségemmel és az ikreinkkel. Mélyet sóhajtok, persze csak a szájmaszkomba, észre ne vegyék, mert akkor oda a nehezen felépített macsó máz. Vagy váz? Ház... Otthon...

– Szia, szerelmem! – Sofia hív. Telepátia! – Persze, minden rendben. És otthon? ...Jaj, de édes! – Tonio, az elsőszülött fél évesünk produkálta magát az ebédnél. – Az én fiam! Már tudja, hogy kell elcsábítani egy nőt... Leona nem ette meg a pürét? – A másodszülött fél évesünk egy igazi hercegnő. Nem eszik meg akármit. – Nézzenek oda! Kérette magát a kis huncut? – Tiszta anyja, persze ezt már nem mondom a telefonba. Szeretnék még hosszan házas maradni... Ha már megtaláltam

a jobbik felemet, én aztán el nem eresztem!

Igaz, az ikrek már megszülettek, mikor feleségül vettem Sofiát, mert nem jutott korábban eszembe. Tudom, tudom, én is megérem a pénzem. Na, mindegy...

A mi szerelmünk története regényes jellegű, nem fejteném ki. Nem is tudnám, mert most szóltak, mennem kell, ugyanis valaki kitartóan köhög az előtérben...

Délután 3 óra 20

Koronavírus a fedélzeten.
Hazaküldenek mindenkit...
Juhé!

A Pokol 10. napja (2020. március 19., csütörtök)

Reggel 6

Elfelejtettem kikapcsolni a telefonon az ébresztőt, bár amúgy sem tudtam volna aludni, mert az ikrek

vekkert meghazudtoló pontossággal kelnek reggelizni. Nem kicsit irigylem őket... Lóghatnak húsz percet Sofia isteni cickóin. Isten tudja, én mikor kerülhettem közel hozzájuk, az sem most volt... Na jó, egy darabig még lustálkodom, legalábbis amíg megszűnik a „katonabetegségem”... Mostantól össze leszünk zárva nullahuszonnégyben. Durvább lesz, mint egy átlagos nap szoliban... Na, de legalább a sátortábornak vége!

Pánik helyett irány a kávéfőző!

Este 7

Minden elismerésem a nejemé, aki alapesetben egész nap ezzel a két energiagombóccal tölti az idejét. Én eddig azért időnként eljárhattam gyilkosok után szaglászni, meg a körmére nézni a beosztott státuszú csicskáknak, vagy átlóghattam a Café del Mundiba, a Via Gabriele D'Annunzio 8 alá kicsit bratyizni. Tavalyadtuk el a kávézót, amit a pont annyira

lökött, mint amennyire imádnivaló barátaink, Tonio és Leona Mundi hagyott ránk. Igen, a kisklambóink viselik a nevüket, mert... elég közeli barátaink voltak. (Barátság extrákkal... Lökött perverzskéink...) Vajon mi lehet velük? Hol járhatnak most? Ők is bezárva várják valahol a rettenetes járvány végét? Akik megvették tőlünk a helyet, hasonlóan jó fejek. Sofia is örömmel vitte oda a kicsiket, ha megunta a bezártságot. Persze most már nem szabad mászkálni...

Éjfél előtt

Na, essünk neki a jelentésírásnak! Home office rendőrtiszteknek, mi? Meg a f*szom...

A Pokol 11. napja (2020. március 20., péntek)

Délelőtt 10

Nem gondoltam volna, hogy ennyi halottunk lesz mára, csak

Bergamóban. Katonai konvoj viszi a koporsókat a köztemetőkbe, mert a ravatalozási helyeken már nem férnek el. Ez a kis genya vírus rosszabb, mint egy mindenre elszánt tömeggyilkos. Korábban az ilyen mocskok elkapására hajtottam, hát ezt most érthetően nem szeretném.

Na jó, evezzünk vidámabb vizekre!

Éppen alszanak az ikrek...

Megyek gyorsan a konyhába. Ha valakit el akarok ma kapni, az az asszony, a kamrában. Mégiscsak férfiből vagyok, és már nagyon-nagyon kanos... Ennyi előnye van a házi karanténnak, höhő. Reméljük, nem dőlnek ránk a konzervek a polcról...

Délelőtt 11

De, ránk dőltek. Biztos hallották a szomszédok. ...Hát aztán, kit érdekel? ;)

Este 9

Most fejeztük be a szokásos esténkénti videohívást Sofia szüleivel és ikerhúgaival. Ők Magyarországon élnek, karácsonykor láttuk egymást utoljára, amikor eljöttek pár napra Budapestről az újévi esküvőnkre. Imádnivaló család, hamar megkedveltük egymást. Annak ellenére, hogy én egy elég hangos, tipikus olasz fickó vagyok. Giorgi, az anyósom – Györgyi, de esélytelen ezt jól kiejtenem, szóval „dzsordzsi” marad – mintha anyám helyett anyám lenne, viszont az apósom, Laci – igaz, őt megtanultam nem „lácsinak” ejteni, pedig ha egyszer úgy írják?! – már keményebb dió. Legutóbb nem tudtunk megegyezni abban, hogy az olasz vagy a magyar borok jobbak... Kitti és Detti – ha hinnék istenben, hálát adnék a könnyű neveikért – jóval fiatalabbak Sofiánál, így rettentően örülnek a kis unokatesóknak. A Rigó lányok felváltva

sírdogáltak az öregekkel, mert most ki tudja, meddig esélytelen személyesen találkozunk. A koronavírus miatt Györgyinek és Lacinak nem tanácsos eljárnia, a csajok pedig nem mehetnek iskolába, védendő a szüleiket. Ott még nincs kijárási tilalom, azonban csak tíz nappal járnak mögöttünk. És ahogy az országuk vezetőségének kompetenciáját elnézem, jönnek sajnos utánunk... De ne politizáljunk!

Most inkább belefeledkeztem életem szerelmének bámulásába, amíg egy számomra még mindig ufónyelven karattyolt, plusz a srácaink cuki mosolyába, meg ne kattanjak... Össze vagyunk zárva. Ez fog életben tartani, már érzem.

Éjfél előtt

Ó, kiskölykökhasfájásánakistene! Egy órája üvöltönek az ikrek. Tartok tőle, túl hamar kezdtünk brokkolit adni nekik... Jó-jó, még nincsenek

pont félévesek, csak az ötödik hónapot töltötték. Öregítem őket néha, mert az olyan menő. De jaaaj, hát honnan jön belőlük ekkora hang?! Ezek félig olaszok! Most ugrom ki az ablakon...

A Pokol 12. napja (2020. március 21., szombat)

Reggel 6

Nem ugrottam ki, elvégre én csináltam őket, ezért megilletem a soromat. Igaz, az, hogy ketten vannak, arról a nejem tehet, szóval ő is megérdemli.

Amúgy is most olyan csend honol, és ahogy alszanak a szintén kidőlt anyjuk karjában... Sírni támad kedvem a gyönyörűségtől. Amíg fel nem kelnek, meg is engedem magamnak ezt az antihím luxust... (Könnyek zsepiben, kéz fertőtlenítve.) Annyira imádom a családomat! Na... szedd össze magad, Andrea Rigo, mielőtt

nővé válsz! A kölyköknek nem lehet két anyjuk!

Déli 12

Határozottan nem tesz jót a férfiaságomnak a karantén. Ezért inkább hasznosítom a rend- és életvédelmi képességeimet, mielőtt elnyel az önsajnálát kib*szott fekete lyuka. Felhívom Petunia nénit, aki a régi lakásom házában volt a szomszédom, és már 83 éves. Nem neki kéne most eljárkálnia a boltba, pláne, hogy ő is koronavírusos lett. (B*ssza meg!) A két hasonlóan matróna haverinájának, Barbara és Guiditta néninek meg a dögeit kellene megsétáltatni, gondolom. Pár utcányira lakunk az öreglányoktól, de én megjárrom az utat szájmászokban-kesztyűben, az immunrendszerem bivalyerős...

Mi? Már meg is szervezték az öreglányok ellátását? Óránként lehordja valaki Pamacsot és Cukit, a két korcs szőnyegcirkálót, ha akarják a dögök,

ha nem? Pöpec! Imádom azt a házat. Kicsit azért megnyugodtam. Mindenesetre holnap is telefonálok, biztos, ami rendőr. Én is megsétáltatnék már egy állatot...

Délután 3

Ha alszanak a kicsik, rengeteg időnk lesz, és mégsem. Sofia hullafáradt, a lakás szalad, én meg bezárva érzem magam. Így aztán vagy be vagyok gerjedve, vagy én is hullafáradtan zombulok valami nyamvadt filmre. Még hogy a Pornhubon ingyenes a stream olaszoknak? Az asszony le is szedné a fejemet... ha megtudná, hogy nézem. Persze csak egyszer kerültem emiatt hihetetlenül kínos helyzetbe. (Azt hiszem, az ember ezeket a dolgokat a naplójának tartogatja, szóval leírom.)

Első este, amikor ingyenes lett, poénból felnéztünk páran a szoli lejárta után. Hát rendesen beindultam a látottaktól... Hazamentem,

ugye teljes fertőtlenítés, ruhacsere, zuhany. Beálltam a víz alá... Aztán elindult a fejemben a mozi, és mire észbe kaptam, már el is mentem... Mentségemre legyen mondva, baromira kiéhezett voltam! Akkor már hónapok óta nem szexeltem. El lehet képzelni... Ott ácsorogtam teli marokkal, erre benyitott az asszony. Rögtön a kezemre nézett: „jé, még maradt sampon?” Mire én full vörös képpel hadartam: „jaaa, khm, de most fogy el”, és egy laza mozdulattal belekentem a sérómba. Ő kiment, én meg tutira félóráig suvickoltam a fejem. Blöáh! Viszont sose volt még ennyire selymes a hajam, az is biztos...

Valaki tudna szólni az írónak, hogy ne röhögjön ilyen szégyentelenül?

(És képzeljétek el, ezek a fejemben laknak! Andrea, viselkedjél!)

Szeretnék, ha hagynál...

(Hagylak. Viszont azért mosd meg a kezed!)

Persze megint az jut eszembe, elbújniék a fürdőbe kicsit lazulni, ám nem hagyhatom magára a nejemet. Bűntudatom van az egésztől, mégis csak felnőtt ember és apa vagyok, vagy mi a f*sz. Úgyhogy elmosogatok, amíg szívem szerelme lepihen. Akkor legalább tényleg tiszta lesz a kezem...

Este 11

Amúgy ez nem éjjel inkább? Tudja a franc. Két energiavámpír bambino mellett összefolynak az órák. Estére rendeltünk kaját kontaktmentes kiszállítással. Remélem, az éjjelem nem lesz kontaktmentes...

A Pokol 13. napja (2020. március 22., vasárnap)

Reggel 5

Amíg az ember nem kel ki az ágyból, addig egy kicsit mennyország az egész világ. Sofiával szerelmes

lustálkodásba fogunk, mielőtt a két gyümölcsünk fel nem ébred. Igazából egyre sötétebb a helyzet itt Olaszországban, ezért olyan testi-lelki erőlevesekből, mint egy szenvedélyes szeretkezés, soha nem elég. Enélkül mindenki idő előtt víznek megy. Úgyhogy addig kényeztetjük egymást, amíg megtehetjük. Gondolom, jó sokan ugyanezt teszik, höhő. Jövő ilyenkorra tutira megifjodik Itália... Azért mi vigyázunk, bár a szoptatás ideje alatt elvileg nem eshet teherbe az asszony, ugye? Írnak erről sok mindent... Hiszen még elég friss a két kis gézengúz, nem szeretnénk most kistesót nekik. Talán később...

Reggel 8

Vasárnap lévén lazítunk a rutinon. Ateistákként a Facebookra megyünk fel az online mise helyett. Sofia talált egy posztképet, most azon sírdogál. Megértem. Haláli

cuki! Egy újszülött ikerpárt ábrázol, amint az anyjuk karjában fekszenek, és az apjuk diadalittas, „kettőt lőttem egy állásból, látjátok, lúzerek?” pillantással vigyorog a maszk alatt. Tiszta mi vagyunk, csak öt hónappal ezelőtt. Na, majd fél év múlva is így vigyorogjál, öreg! ...Jó, ne ilyen önelégült csúfondárosan, mint most én...

Este 7

Mielőtt befordulnánk, a Café del Mundi kitalálta, hogy webkamerán keresztül fog kapcsolatot tartani a külvilággal. Mától már úgysem nyithat ki. Mivel Tonio és Leona megint fent fog tartani minket éjszaka – ez úgy látszik, a gyerekek szokása, mintha bosszút akarnának állni azért az édes éjszakáért, amikor készültek –, leülök egy bögre feketével a laptop elé. Sofia mellém ül, és belemerülünk az első „nem randi” találkánk emlékébe... Karunkban

a két kis, nyilvánvaló bizonyítékkal, miszerint az bizony mégis csak randi volt...

A Pokol 14. napja (2020. március 23., hétfő)

Hajnali 5

Úristen! Erotikus álmom volt... Emiliával, a titkárnőnkkel. Levetkőzött meztelenre és csókolózni akart velem. Nos, alapból nem zavarna az ilyesmi, mert megtanultam kezelni a kanos korszakom kezdete óta – úgymint kamaszkor –, de egyrészt házasember vagyok, másrészt ő már elmúlt ötven, és hát finoman fogalmazva is rettenetesen ronda és százhusz kiló. Akkor sem volt nálam dugható paramétere, amikor még nem ismertem Sofiát. Szóval ezt hivatalosan is rémálomnak minősítettem, és könnyörögve másztam rá szívem szerelmére, valahogy feledtetni Emilia borzalmas emlékét. Sajnos

nem sikerült, viszont legalább a reggelem jól indult...

Este 8

A nappali időszak elképzelhetetlenül sűrűre sikerült. A megerősített kijárási tilalmi intézkedések miatt mától kezdve három óránként státuszértekezletet tartunk Google Meeten keresztül.

Sajnos időközben beindult a családon belüli erőszak üzeme, most, amikor össze vannak zárva az emberek. Ugyanúgy kell dolgoznunk az ügyeken, mint régen, így, ahogy vagyunk. Ez a home office gyilkossági csoport amúgy egy vicc. Hogy képzelték ezt el a feletteseink? Ezzel nem lehet rendet tartani a körzetben. Azonban addig mégsem mehetünk vissza, amíg nem fertőtlenítik az épületet. Azt ígérték, csak pár nap, de már lassan egy hete nem engednek oda minket. Kezdek megkattanni, szerintem azért álmodtam azt a rémeset reggel...

Aztán komplett tragikomédia lett az egész napból.

Ha épp nem valamelyik édíbédi ivadékomból lógott a vállamon, karomon, fejemen, arcomon – megmosolyogtatva ezzel a kollégáimat –, akkor Traverdi százados tépte a haját a két kiskamasza mellett, akiknek interaktív feladatokat helyeztek el a tanáraik Google Classroomon. Közben a neje recepteket osztott meg Hangoutsban, és laggolt a netük. Egyben biztos vagyok: az uralmat nem a Skynet, hanem a Google fogja átvenni a világ fölött, ha nem takszodik el hamar ez a kib*szott vírus.

Mielőtt visszavonultunk, eszembe jutott, hogy meglehetősen szórakoztató lenne kollektíve vinnyogni az utcánkban éneklő trubadúrokkal. Alapból jópofának tartom ezt a kezdeményezést, ha a druszám, a Bocelli énekel, azonban mellettünk meglehetősen botfűlű szomszédok laknak.